

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
18:29	18:14	18:23	18:23
19:27	19:25	19:27	צאת השבת
20:03	20:01	20:03	רבינו תם

קבלת נשים צדיקות

קוה אל ה'

מפתח התשובה פותח שערי אורה

מייחלים אנו בכל לב, כי בסיומה של שנה לא קלה, שנה של מתחים ומצוקות, שנה שהיו בה כה הרבה פיגועים ותאונות, מחלות אף אסונות, והרי "לב יודע מרת נפשו", כל אחד יודע אשר עבר עליו ועל משפחתו, "אשר ידעון איש נגע לבבו". יודע כמה רחוק הוא מאושר ורווחה, כמה נזקק הוא לבריאות ולשמחה – מייחלים אנו איפוא כי יתקיים בנו "תכלה שנה וקללותיה – תחל שנה וברכותיה". שהשנה הבאה עלינו לטובה תאיר אלינו פניה. תהיה שנת רווחה וכלכלה, שנת בריאות ורפואה, שנת ברכה וישועה, חיים ושבע ושלוש. שנה שהכל ילך בה כשורה! אמן ואמן, כן יהי רצון!

אולם, מדוע להסתפק בתקוה ובייחול, אם המפתח נמצא בידינו. המפתח לאושר, לטובה ולברכה! מפתח זה, מפורש בתורה הקדושה. הבטחה נצחית, מפורשת. וכך נאמר בפרשת השבוע: "ואתה תשוב – ושמעת בקול ה', ועשית את כל מצוותיו אשר אנוכי מצוך היום – והותירך ה' אלוקיך בכל מעשה ידך (פירש הספורנו: יתן לך הצלחה יתירה מכל הצלחה קודמת!) בפרי בטנך (נחת מהילדים!) ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה!... – כי תשמע בקול ה' אלוקיך לשמור מצוותיו וחוקותיו... כי תשוב אל ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך!"

המפתח בידינו – "כי תשוב אל ה' אלוקיך!" מי שלא יעזר בו לפתוח לעצמו – ולבני משפחתו עימו – את שערי הצלחה, שערי האורה והרצון, למה הוא דומה? למשלו של הגאון רבי אברהם ענתבי זצ"ל, ראב"ד ארם צובא.

מעשה באדם שנקלע למצוקה כספית חמורה. חובותיו הלכו ותפחו, הנושים עמדו לעקל כל אשר לו. הלך ברחוב ועשתונותו נבוכים: מהיכן ישיג את ההון העתק הדרוש לו לכיסוי חובותיו. נשא עינו למרום ושפתיו רחשו תפילה: "ריבוננו של עולם, נקלעתי לצרה – אנא ה', הושיעה נא!"

וה' שומע קול שוועה. רוח קלה הביאה לרגליו פיסת נייר. גחן והרימה – והנה כרטיס הגרלה בידו! תוהו ומשמים המשיך בדרכו. עבר ליד דוכן פייס, והסתקרן. מבחוץ תלויה היתה כרזה, ועליה מספרי הזכיה. הביט בכרטיס והשווה, וראה שזכה בזכיה הגדולה! אך מיד נתכרכמו פניו. חשב: "ומה, האם עלי לנסוע לבית מפעל הפיס, להציג את הכרטיס, ללכת מפקיד לפקיד... לא, חבל על הטרחה!" הניח לכרטיס לנשור בין אצבעותיו, והמשיך בדרכו כשהוא תוהו מהיכן יכסה את חובותיו, ושפתיו ממלמלות בכאב לב: "ריבוננו של עולם, מתי תשמע לתפילתי, ותשלח לי ישועה..."

עד כאן המשל. והוא כה מקומם- גם כאשר אנו יודעים, שאנו הנמשל... שהרי "כרטיס ההגרלה" בידינו, הכרטיס הזוכה, המזכה בכל טוב! "ואתה תשוב ושמעת בקול ה'" – ואז יבואו כל הברכות וישיגוננו. מה נדרש מאיתנו? "לסובב את המפתח!"

להרהר בתשובה, להקפיד יותר בשמירת התורה והמצוות. (מעייין השבוע)

פנינה לנשמה

כל המשמח חתן וכלה

אשה צדקת ויראת שמים היתה נוהגת לבא לחתונות ולרקוד לפני הכלה. היא עשתה זאת כדי לקיים בכך את מצות: "כל המשמח חתן וכלה, זוכה לחמשה קולות" אופן הרקוד שלה ותנועות ידיה ורגליה היה נפלא ביותר, אמנות מיוחדת במינה. דבר זה שמח מאד את הכלה ואת כל הנשים שהשתתפו בחתונה.

לילה אחד חלמה אותה אשה שצדיק גדול מאד מוכיח אותה על שהיא מכשילה את האנשים וגורמת להם להסתכל בה.

נבהלה האשה מאוד מהחלום ולא הבינה אותו שכן היתה רוקדת רק בעזרת הנשים.

אך היא החליטה שבחתונה הקרובה שהזמינו אותה אליה, לא תרקוד.

וכך עשתה היא באה לחתונה, אך לא רקדה.

פתאום נגש אליה הצלם, ושאל בתמיהה: מדוע אינך רוקדת היום? כבר כמה שבועות אני מצפה לצלם אותך בחתונה בשעת הרקוד, את פשוט רוקדת נפלא.

האשה נבהלה, ושאלה אותו: למה אתה צריך לצלם אותי?

מה השאלה? השיב לה האיש, כל חברי הצלמים יודעים שהרקודים בחתונות הדתיות מיוחדים במינם. אנו מתחרים בינינו, מי יהיה הצלם המוצלח ביותר, שתופס בעדשת מצלמתו קטעים נדירים ופיפים.

פתאום הבינה האשה מה פשר החלום שחלמה... היא קבלה על עצמה לרקוד רק בחתונה שיש בה הפרדה גמורה ביותר, ואשה היא הצלמת בעזרת הנשים.

(עולמות של טוהר - מפי בעל המעשה הרב י. מורמשטיין)

פינת ההלכה

באולמי שמחות, המחיצות המפרידות בין הגברים והנשים יהיו באופן שלא יראו את עזרת הנשים כלל. המחיצות יהיו לכל אורך האולם, מחוברים באופן שלא יפרדו, וגבוהים כראוי. אין לעשות מחיצות מוילונות או תריסים נפתחים או מחומר שקוף.

בצילום שמחות, חובה מן הדין שבגברים יצלם איש ובנשים תצלם אשה בדוקא. ואיסור מוחלט לנשים לרקוד בנוכחות גבר, כולל הצלם.

(משבצות זהב לבושה)

שבת שלום ועבורך!

סיפור לשבת

הדקות הגורליות ששינו את כל החיים

אחד הנגידיים הגדולים והנכבדים שבארצות הברית רכש לעצמו מטוס פרטי מן המפוארים והמשוכללים ביותר, בשביל טיסותיו הרבות לעסקיו המסועפים על פני מדינות שונות. מטוסים אלו תואמים במיוחד עבור 'אנשי עסקים' ופמלייתם, משרתים ויועצים, עורכי דין ומזכירים, שכל צרכיהם מוכנים ומתואמים לפנייהם בבטן המטוס בקפידה, כדי שתהא הטיסה נעימה ונינוחה.

במהלך אחת הטיסות ארעה פתאום תקלה נדירה באחד המנועים, תוך דקות ספורות החל המטוס לקרטע ולהתנדנד מצד אל צד כעלה נידף. כל יושבי המטוס היו בסכנה גדולה ונתקפו בפחד איום, מכל עבר נשמעו צעקות וזעקות שבר, כאשר האווירון כולו פתאום הוטח על צידו והחל 'צולל' מטה מטה...

הגביר דנן החל אף הוא להתכונן אל הגרוע מכל, כאשר בכל רגע אמור היה האווירון להתנגש באדמה ולהתרסק ארצה לשברי שברים, כשכולו נתון למאכולת אש ותמרות עשן, רחמנא לישזבן.

לפתע תפס היהודי העשיר את גודל השעה הנוראה, הן עומד הוא עתה בדקות האחרונות של חייו! לא נותרו לפניו כי אם עוד מספר נשימות קצוב... – הוא נזכר בשעה גורלית זו במאמר רבותינו ז"ל (ב"ר יד, ט): "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלס לבורא, מאי טעמא (תהלים קנ, ו) 'כל הנשמה תהלל קה', כל הנשימה תהלל קה."

המדרש הזה צווח ואומר בפנינו: דרשוני וחי! כמה עמוקה היא משמעות דברי זה המדרש – הרהר לו הגביר. רק עתה, על סף נשימותיו האחרונות, חדרה לתודעתו גודל חובת הודאתו לבורא ברוך הוא. שהרי אם על כל נשימה ונשימה צריך לקלס ולהלל, על אחת כמה וכמה בכל הטובות והחסדים העצומים שגמל עמו השם יתברך כל ימי חייו.

פתאום התחיל הגביר גם הוא להתפלל ולזעוק מקירות לבו, אך במקום לבכות וליילל בעומדו על שערי מוות, פצח היהודי בשיר והלל מקרב לב ונפש על כל החסד אשר גמל עמו השי"ת, כשהוא הולך ומפרט בהתלהבות גדולה את כל הטובות שנעשו לו בימי חייו. ליבו התמלא שבח ותהילה ככל שנזכר עוד ועוד מן המתנות הרבות שהוענקו לו משמים – בריאות ומשפחה, בית וממון, וכל שאר קנייני גוף נפש ורוח שזכה להם מיום עמדו על דעתו ועד הלום, ועל הכל נתן שיר ושכחה הלל וזמרה – כשלבסוף צירף בקשה וצעקה על העתיד, להושיעו גם עתה מצרתו הגדולה, כדי שיוכל להמשיך להודות ולהלל.

והנה בדרך פלא התייצב לו פתאום המטוס, והתיישר על מעמדו בקו ישר, ובניסים גדולים עלה בידו של הטייס המיומן להמשיך בטיסה המקרטעת עד הנחיתה בשלום!

המקרה הנורא הזה חדר עמוק לעצמותיו של היהודי ועשה בו מהפכה אדירה. באותן דקות שנדמו כנצח, של שיר ושכחה לחי עולמים ב"ה – הוא למד על בשרו ועל נפשו את 'טיב ההודיה', ומאז התהפכה הסתכלות השקפתו בחיים, לראות תמיד בחלק הטוב שנתן לו השי"ת. ובכל תפילת שמונה עשרה אינו שוכח להודות ולשבח לבורא על כל מה שהעניק לו מן השמונה עשרה הקודם ועד עתה! (דרשו - טיב הקהילה)

נצור לשונך

עצה טובה היא, להתחזק בלימוד בספר "החפץ חיים", שתי הלכות בכל יום, יחד עם ספר המוסר "שמירת הלשון", אבל בה בעת לקבל על עצמנו שלא לדבר לשון הרע. גם אם יש מי שקשה לו לקבל בבת אחת שלא לדבר כלל, מ"מ אפשר להתחיל עם המנעות מלדבר חצי שעה ביום. אדם חוזר הביתה בשתים בצהריים, שיקבל על עצמו שלא לדבר לשון הרע מהשעה שתים עד שתים וחצי. כל הסיפורים 'העסיסיים' העומדים על לשונו מהבוקר שעבר עליו, יוכלו לחכות. לאחר חודש לקבל עוד קצת זמן. כך לאט לאט, להתרגל שלא לדבר על הזולת כלל וכלל.

זה אולי קשה, אבל זו מסירות נפש, ומקובלנו כי ככל שהדבר קשה יותר, כך השכר על המעשה גדול יותר! (דורש טוב)

שביבי אור

האחדות והשלום – סגולה לזכייה בדין

"אתם ניצבים היום כולכם..." ידועים דברי הזוהר הקדוש: "היום – זה ראש השנה! ראש השנה, בו נתייצב כולנו לפני הבורא למשפט! ומדוע "היום" פירושו ראש השנה? משום ש"היום", בה' הידיעה, פירושו היום החשוב ביותר בשנה. וברור, שהיום הקובע ביותר בשנה הוא ר"ה, שהרי בו נקבעים כל המאורעות של השנה הבאה: מי לחיים, לאושר, לכבוד, לפרנסה – ומי, חלילה וחלילה, לא יזכה בדין!

"אתם ניצבים היום - כולכם". איך אפשר להתייצב ולעמוד ולזכות בדין? ע"י אחווה ואחדות. כאיש אחד בלב אחד: "ראשיכם, שבטיכם, זקניכם ושוטריכם, כל איש ישראל!" הצדיק רבי דוד מללוב זצ"ל אמר: "אם יהיו כל ישראל עושים יד אחת – היא תגיע אל כסא הכבוד, ותוכל להוריד משם את כל ההשפעות הטובות!"

אם ישראל באחדות, אין המקטרג שולט בהם. כי עם ישראל עם קדוש ונפלא הוא. על כן, אין להמתין עד לערב יום הכיפורים כדי להתפייס, למחול ולסלות. רצוי להתפייס ולהשלים ולהתאחד עוד לפני ראש השנה הבא עלינו לטובה! (מעייין השבוע)